

Баляда про остаточно короткозоре Ельдорадо

Олекса Влизько

В нудний океан пішов корабель
з людьми, що втекли від своїх земель.
Бо власна земля — холодна й німа,
бо власна земля, як завжди, — тюрма,
а краща усюди, де нас нема.
Конкістадори пливли, було!
Від ромів і райн в голові гуло.
Тепер над трубами жодних райн.
Простий пароплав, без ніяких тайн,
компанії "Зюйд Америкен Ляйн".
Пароплав припадає на два борти,
між двома бортами — люків роти.
В трюмі — бізнеси. В камбузі — антал
віскі, на прізвище "Пан Скандал".
Це й пуп романтизму! Відал — міндал?!
Романтика моря? Конрад? Стівенсон?
Капітан таємничий, як масон?
Нічого подібного. Через борт
схиляється кілька зелених морд,
щоб дерти з апломбами шлунки: — Чччорт.—
В салоні для шиберів, нагорі,
танцює Манон з кавалером де Грі.
А палубу третю, від бруду руду,
провітрює сон про світ какаду,
про кактуси й Мехіку на меду...
І тут попадає в поганий стан
з принцесою Мрії Едмонд Ростан.
Сягнувши поглядом моря постель,
всесвітніх поетів найкраща модель,
вишукує бліх Жофруа Рюдель.
Поет Мелісанд! Ти мені не брат?
Я шукаю чи ні твоїх Ельдорад?
Навряд чи шукаю, бо не один
з таких попадає на сірий тин —
в міцний і жорстокий карантин.

В дурний океан іде корабель
з тобою, що втік від своїх земель.
Чи власна земля — холодна й німа?
Чи власна земля — назавжди тюрма?
А краще — чи всюди, де нас нема?